

Пластовий Журнал

Літо²⁰⁰⁰

З бібліотеки Юнака 1-2/2000

Пластовий журнал
З бібліотеки Юнака 1-2/2000
Літо 2000

Yunak Supplement 1-2/2000
ISBN 0044-1384

Редакція
пл. сен. Оксана Закидальська

Мистецьке оформлення і макет
Богдан Ружицький

Фотографії
ст. пл. Богдан Яцишин
пл. сен. о. Андрій Онuferко
пл. сен. Марко Янішевський
пл. сен. Оксана Закидальська

Адреса редакції
Yunak
2199 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6P 1S1
Canada
Fax: (416) 763-0185
Tel: (416) 763-2186

Адреса адміністрації в Канаді
Plast Publishing USA-Canada
2199 Bloor Street West
Toronto, Ontario M6P 1S1
Canada

Адреса адміністрації в ЗСА
Plast Publishing USA-Canada
144 Second Ave
New York, NY 10003
USA

Видруковано в друкарні
The Basilian Press, Toronto, Canada

ЗМІСТ

3	Від редакції
4-7	Україна - Золота Булава
8-9	Україна - Світловодськ
10	Польща - Ювілей Пласту
11-34	Канада - Крайова Пластова Зустріч 2000
12	Оселя Авакаменж-Міно
13-18	Підтабори
19-21	Вмілості
22	День Дрота
23	Ювілейний рік
24	Відвідини Оттави
25	Перешкоди і стінолаження
26-30	Курінні змаги
32	Ватри
33	Серпнева революція
34	Різне про КПЗ
35	Польща - Мистецький табір
36-37	Польща - Злет Гарцерства в Гнезно
38	Україна - Запоріжжя
38-39	Україна - Степовий вітер
40-41	Україна - Сприня
41	Україна - Лавурди
42-43	Україна - Крим

Plast — Ukrainian Youth Association of Canada — gratefully acknowledges the financial assistance provided by Human Resources Development Canada through the Summer Career Placement Program in the preparation of this issue of Yunak.

Дорогі читачі!

З бібліотеки Юнака — це видання журналу *Юнак*, присвячені якійсь одній темі. Цього року ми вибрали за тему **Літо 2000**, щоб представити, в описах і фотографіях, різноманітність пластових зайнять під час літа.

В середній частині журналу — юнацька Крайова Пластова Зустріч

Канади, яка відбулася в Квебеку на оселі франкомовних скавтів Оттави і на якій було юнацтво і виховники із цілої країни. Майже всі фото в цій частині робили два фотографи — пл. сен. Марко Янішевський і пл. сен. о. Андрій Онуферко, які користувалися цифровими фотоапаратами.

В частині про літо в Україні вибрано такі табори, які показують різноманітність таборування: вишкільний табір *Золота Булава*; самбірський станичний табір; крайовий табір східного пластового регіону України; мандрівний табір історичними землями України; табір із іншими молодіжними організаціями і табір пластунів з польськими скавтами України під патронатом Збройних Сил України.

Ми домовилися із ст. пл. Богданом Яцишином, щоб він поїхав на ці табори і зібрав інформації, зробив фотографії і все прислав до *Юнака*. З України ми також дістали звіт про таборування маленької, але активної, станиці в Запоріжжю.

Цього року Пласт в Польщі відзначував своє 10-ліття святкуваннями і різними таборами, про що також можете тут прочитати.

Тому, що пластуни в Україні мають дружні зв'язки із польськими скавтами (гарцерами), вони були запрошені на світовий злет гарцерів в Польщі. З делегацією їздив друг Богдан Яцишин, який і там робив фотографії.

Це тільки частинний вибір пластової активності цього літа. Не маємо тут нічого із ЗСА бо плянується окреме число *З бібліотеки Юнака* про відзначення 50-ліття Пласту в Америці.

Віримо, що це число буде гарною пам'яткою пластового 2000-го року.

Скоб!

пл. сен. Оксана Закидальська
редактор

Мистецьке оформлення і макет цього журналу — робота Богдана Ружицького.

фотографія

ст. пл. Богдан Яцишин,
Львів, Україна

пл. сен. Марко Янішевський,
Оттава, Канада

пл. сен. о. Андрій Онуферко,
Оттава, Канада

Нещодавно здійснилася одна з моїх мрій: я стала учасницею міжкrajового вишкільного табору ЗБ2000. Ідучи на табір я, як і кожен з учасників, ставила собі за мету знайти нових друзів, перейти табір та вишкіл і, звичайно, здобути певні знання. Усі ці бажання стали реальністю: я знайшла дуже багато чудових друзів з різних куточків нашої України, а також дізналася чимало цікавого у ділянці провідництва. Та дружба, взаєморозу-

міння, краса довкілля і незвичайна атмосфера, яка супроводжувала нас протягом усього табору, запам'я-тається на довгі роки. Незважаючи на труднощі життя серед природи, кожен з нас знав, що у будь-якій ситуації поруч буде міцне плече товариша чи товаришки, яке допоможе і підтримає. *пл. роз. Надія Семенова, Самбір*

Фото: (зверху) Табір ЗБ2000. (внизу) гурток Бембали: Марічка Жук, Аня, Світлана Василик, Ірена Гаврильчук, Ріне Хаврізова, Оріся Гірна

27.07.00 Перший день і перша ватра. Ось ми сидимо навколо вогню і говоримо про те, чого чекаємо від *Золотої Булави*, говоримо про мрії. Моя мрія наполовину здійснилась: я стала учасницею табору, але приїхала сюди, щоб зрозуміти, що таке вишкіл, щоб перевірити себе і оцінити свої можливості. Зрештую, я хочу, щоб Золота Булава стала твердою сходинкою в моєму житті, на яку можна було б спертися і яка відкрила б шлях до нових, вищих сходинок.

28.07.00 Я адаптуюсь до порядків і правил. Бачу навколо себе красу Українських Карпат і вдихаю свіже повітря. Я потоваришувала з дівчатами із свого гуртка. Ми працюємо разом, варимо кашу і їмо з одного казанка, і це нас зближує. Сьогодні була спільна весела ватра. Я брала участь у дебатах, і мені це сподобалось. Гарно, коли ми стоїмо навколо вогню, коли іскра іде по колу, коли вогонь щедро дарує тепло.

29.07.00 Мені подобаються гутірки на *Золотій Булаві*. Ми вчимося слухати один одного і висловлюватись точно і зрозуміло. Тут нам не подають матеріал, як у школі чи на інших таборах; ми самі повинні дійти до істини. І кожна гутірка — це маленька дискусія, яка доводить, що одна голова — добре, але дві — краще.

30.07.00 У нас було планування з хлопцями. Моя команда (один гурток дівчат і один гурток хлопців) планує мандрівку до Уричівських Скель. Це перший серйозний проект у моєму житті. Сподіваюсь, все у нас буде гаразд.

31.07.00 Я — бунчужна! Вчуса бути точною і пунктуальною. Щоб тримати дисципліну, треба самій бути здисциплінованою. Ніколи не думала, що так важко бути керівником. Це ціле мистецтво провідництва. Мені сподобалась історична ватра, присвячена УПА.

1.08.00 Четверта команда вже реалізувала свій проект. Вони планували теренівку. Не можу сказати, що все було добре, але їм довелося бути першими, а це завжди складно. На їхніх помилках вчитимуться інші команди. Ввечорі були гурткові вогники. Наш гурток — це, наче маленька сім'я. Ми співали пісні, розповідали різні історії і дискутували.

2.08.00 Сьогодні відбувся лисячий біг, який планувала третя команда. У нас була спільна вечерея, на якій я вперше в житті їла пластову чоколяду. А потім — обрядова ватра. Друга команда зробила чудового обжинкового "дідуха" і "бороду". Ми бавились і співали. Це був один з тих найнезабутніших днів у житті, коли хочеться сказати, що ти повністю щаслива.

3.08.00 Третя команда зробила спортовий змаг. Він був гарно організований, і всім сподобався. А після обіду ми ходили у пластову баню. Нічого подібного ще досі не бачила. Стільки емоцій, вражень і такий гарний настрій.

4.08.00 Ну от, наша команда реалізувала проект. Мандрівка до Уричівських скель відбулася, і тепер усі діляться враженнями і розповідають, що найбільше сподобалось. А сподобалось усе. Одні організаторів, тобто нас, можна похвалити. Ввечорі була остання спільна ватра. Було весело і гарно. Мені хочеться сьогодні сказати: "Вечірнє сонце, дякую за день!"

5.08.00 Останній день в таборі, остання ватра. Горять тридцять вогників, які розпалить зараз ватру. Невже так швидко пролетіли десять днів, невже завтра я буду дома. Веселі іскри ватри летять в зоряне небо. Ми сидимо навколо вогню, не співаємо і не бавимось бо це тиха ватра. Ми говоримо про те, чи збулись наші мрії, і в цю мить нагадуємо про велику і дружню сім'ю, яка зібралась, щоб обговорити минулий день.

Я згадую тепер, що казала на першій ватрі, і здається мені, що усі мрії здійснились. Золота Булава дійсно стала важливою і неповторною сходинкою на драбинці мого життя, подарувала мені сотні вражень, нових друзів і десять чудесних днів.

6.08.00 Ну ось і все! Ми вже згорнули табір. Немає брами, щогли, лятрини, наметів і кухонь. Ще кілька хвилин, кілька слів, кілька записів на довгу пам'ять, і ми роз'їдемося по домівках. Можливо, вже ніколи не побачимось, а може, попереду у нас ще багато зустрічей. Мені сумно, не хочеться їхати додому і ще не віриться, що *Золота Булава* — то вже минуле.

пл. роз. Христина Гонсіковська, м. Коломия (фото зліва).

Всі фото: Богдан Яцишин

"Передаю Тобі цю булаву, як символ провідництва, краси і добра" — головний бунчужний ст. пл. скоб Тарас Поліхата і бунчужний дня пл. роз. Арко Путько.

Гурток ч.3: Нестор Федик, Андрій Ребрик, Данило Костик, Юрко Боян, Олексій Головка, Назар Пиц

(зправа) Дмитро Тарануха, Одеса

Гурток ч.5: (вверху) Віталій Аксьонов, Микола Приймак, друг Богдан Мисюга, Олег Ільницький (внизу) Назар Стасів, Ігор Полежаєв

Гурток ч.1 (зліва, внизу) Тарас Гаврилишин, друг Юрко Пацевич, Михайло Дгорин; (вверху) Роман Чернишов, Павло Педина, Ростик Воронцов, Тарас Плицько

Гурток ч.2: (внизу) Андрій Мудрий, Аркадій Путько; (вверху) Дмитро Бачевський, Дмитро Тарануха, друг Тарас Полихата, друг Сергій Летенко, Петро Ханас, Олександр Наумець

Гурток ч.4: (вверху) Тарас Костик, друг Юрко Леськів, Богдан Зорій, Олександр Вергун; (внизу) Максим Стришко, Олександр Медвідь, Олександр Кулик

Про табір Золота Булава я довідався від моїх друзів. Загорівся бажанням взяти в ньому участь. На табір я прибув з піднесеним настроєм, але попереду — 11 таборових днів, разом з випробуваннями і точкуванням. Програма ЗБ дуже насичена, тут немає часу на байдикування. Ми весь час в русі: вчимося, працюємо, розвиваємо власні якості доброго провідника, куховаримо. Табір можна вважати маленьким випробуванням в житті, де кожен докладає усіх сил, щоб пройти вишкіл. На Золотій Булаві кожен віднайшов нових друзів і шкода розлучатись. Адже за час табору ми стали як одна велика родина.

пл. уч. Олександр Медвідь, м. Ужгород

(з права) друг Богдан Мисюга, писар.

До праці, яку любимо, встаємо раніше і виконуємо її з присмісттю... (В.Шекспір)

... На Золоту Булаву з'їхалося 30 найкращих юнаків і юначок із Рогатина, Світловодська, Одеси, Євпаторії, Ужгорода, Коломиї, Самбора, Дрогобича, Стрия, Львова, Острога, Бережан, Тернополя, Києва, Польщі, тощо. Одесу, скажімо, представлено вперше. Ужгород, Острог — втретє. І з кожним роком зростає кількість представників ЗБ, а це означає, що пластовою ідеєю юнацтво захоплюється все більше і більше.

Особливість таборової програми полягає в тому, що учасники діляться на гуртки і мають своє гурткове спорядження, кухню і т.д. У кожного гуртка — свій виховник, який не кричить і не "ганяє" нас, а лиш підказує, як зробити ту чи іншу справу. Таким чином кожен юнак чи юначка можуть перевірити свій рівень пластування і знання різних тем як, насамперед, психологія, спілкування, гендерна політика, провідництво, самовиховання тощо; можуть висловити свою власну думку, ніким не нав'язану.

Цього року тема ЗБ стосувалася УПА, зокрема її провідників — Романа Шухевича, Тараса Бульби-Боровця, Ніла Хасевича, та багато інших, про яких у своїх гутірках розповідав Володимир Русанов, ЧК. Особливо хочеться відзначити дебати про гендерну рівність, історичну та обрядову ватри. Цікаво було планувати разом з дівчатами, чи то лисячий біг, чи тереновий або спортивний змаг чи то мандрівку. Наш гурток планував лисячий біг — один з дійсно цікавих, на мою думку, заходів.

Цікавою виявилася мандрівка на Урич. Кожен гурток йшов окремо по знаках мандрівника. Коли усі дісталися до фінішу, було проведено екскурсію в Урицький музей. Ми дізналися, що Урич це була міцна і неприступна цитадель, що під час облоги могла утримуватись хоч цілий рік, бо мала три рівні захисту, свою власну водосистему і забезпечення харчами, сигналізацією, вигідне географічне розташування.

Остання ватра — час підсумків. Що ж дала мені ЗБ? Розмови, подяки, пісні а завтра — час відїзду. Усі розїхались...

пл. уч. Андрій Ребрик, м. Ужгород

“Молися сину за Україну, його замучили колись...”

Ці слова Тараса Шевченка стали гаслом роверового табору який проводила станиця міста Світловодськ з 28.06 по 8.07. Мандруючи по історичних місцях України, таборовики вшанували пам'ять творцям нашої сучасності, покоління 60-их років, політв'язнів советських таборів. Вони намагались детальніше дізнатися біографічний шлях Василя Стуса, знаходити історичних матеріалів Марченка, Петра Чорного, В'ячеслава Чорновола.

Початком історичних пошуків стало відзначення пам'яті політв'язня Петра Чорного, який помер 1991 р. На його могилі в с. Піщаний Брід було проведено гутірку присвячену його біографії. І ось попереду с. Тугніе, Гайворонський район. Це перша зустріч з Василем Стусом. У цьому селі у 1959 Стус працював як учитель. Тут він відкрив в собі поетичний дар.

Останньою зупинкою на кіровоградщині було с. Могильне, де пластуни зустрілись з репресованою поетесою Галиною Бровченко, псевдо Берізка. Отримавши багато задоволення від зустрічей з цікавими людьми, слідопити рушають на вінничину, батьківщину Стуса, яка їх зустрічає червоними кольорами — пшеничні поля, які вигравали маковими вітрами, колони черешень кликали до себе червоно-солодкою барвою. Провідниками невідомих шляхів були делеки. Кружляючи над головами, вказували вірний шлях.

Роверисти наближались до найвіддаленішої точки мандрівки. Позаду далекі і літні шляхи. Техніка все частіше просить про відпочинок. Багажники вже відмовляються тримати таборовий виряд.

Ранок просвітив страждальців. Ми в селі Рахнівка — батьківщина Василя Стуса, а випробування сприймалося як містичне, тим самим ми ближче поєднувались з Василем. Підсумком усього стала зустріч із Семеном Синківським, двоюрідним братом Стуса. Особливістю цих відвідин було те, що місцеве населення не вірило в те, що приймає гостей із сходу.

Напрямок на північний схід, на черкаську Умань, зупинка село Талене. Юнацтво ще раз стає учасниками тих історичних подій в біографії В'ячеслава Чорновола. Переживання, біль втрати, викликали сльози.

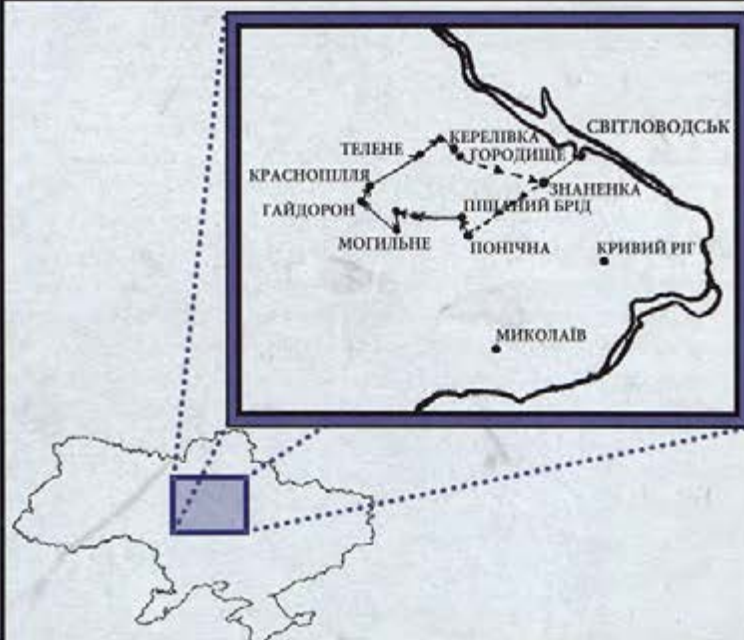
Звенигорка — зустріч із Іваном Василівим, членом УПА, учасником Норильського повстання 1959 р., політв'язнем, який розповідає про недавнє минуле — про повстання. Наступний завершальний етап мисливців за історією набирає дещо іншого характеру — село Керелівка, село Тараса Шевченка.

І ось дорога додому. До м. Городище де полонивши потяг ідуть до м. Змаксинки, а Світловодськ ось-ось, вже недалеко. Ще декілька потисків на педалі, і усе залишиться в мріях, як в швидкоплинному сні.

ст. пл. Богдан Яцишин

пл. уч. Сергій Сергєєв, Світловодськ, інтендант - “Не маючи на початках практичного досвіду варіння і пропорційності — учасники вимагали більше їсти і погрожували мене зісти. Перебираючи харчами на початках, під кінець табору змітали усе підряд. Моя економність призвела до того, що прийшлося частуну харчів везти додому.

пл. уч. Вячеслав Спирін, Світловодськ, бунчужний табору —
 “Намагався якнайкраще виконувати свої обов’язки. На початках до мене були претенсії та я зрозумів свої помилки і усе було гаразд. Намагався допомагати своїм друзям, в тяжкі моменти мандрівки переживав за їх здоров’я і безпеку. Недоліки табору — програма з практичного пластування.

пл. уч. Гліб Спирін, писар —
 “Асоціація першого нашого табору (роверового) ‘вогонь’ (спека напротязі табору); другий, тобто цьогорічний, ‘вода’; а що нас чекає на наступний рік? — ‘мідні труби!’ Недоліком табору було велосипедне спорядження.

Фото (зліва): Зустріч із репресованою поетесою Галіною Бровченко.

Ігор Попельнюк, 12 років, Євпаторія. “Таке відношення, доброзичливість і допомога вразили моє серце.”

ЮВІЛЕЙ ПЛАСТУ В ПОЛЬЩІ

1912 - 1930
07. 1990 - 07. 2000

10 РОКІВ
ВІДРОДЖЕННЯ
ПЛАСТУ
В ПОЛЬЩІ

Цей рік є для пластунів у Польщі роком особливим. Святкуємо своє десятиріччя. З цієї нагоди з 12 по 24 липня (вперше) рівночасно проходили 4 табори — новацький, юнацький, спортивний, краєзнавчий і мистецький.

Всі табори проходили на Мазурах, що є в північно-східній Польщі. Це країна озер і бурхливої історії, де знайти можна сліди

прусів, литовців, хрестоносців, німців, поляків а вкінці переселених у 1947 році, — українців. Саме тому, що тут одне з більших скупчень українців у Польщі та найбільше число пластунів, а також місце-регіон де проходив перший пластовий табір (село Жабінче), відбувся наш перший ювілей.

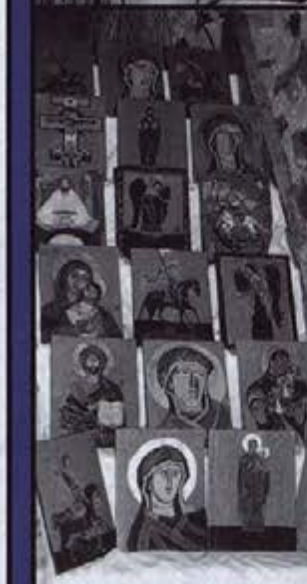
Такий собі ще невеликий, бо було на ньому біля 150 людей. Гості на ньому були передовсім з України, та один із Франції, а також дощ, не знати звідки. Наші засновники горді, організатори втомлені, дощ хіба чи символ зустрічі і перепон досить чітко символізує труди, але успіху, не журиться, не бракує.

Новацький табір під проводом ст.пл. Йоланти Борняч, проходив у Гішицьку. Спортивний табір, комендант ст.пл. Анна Лобас проходив у Нількох. Там юнацтво мало змогу плавати на каяках та вправляти у джудо, волейболь та копаний м'яч. Краєзнавчий табір під комендантурою ст. пл. Ірини Борушак їздив по різних околицях Мазур. Учасники табору в більшості з України. Мали змогу дізнатися про різні історично-культурні місця Мазур. Притаманною рисою мистецького табору (ком. ст. пл. Софія Тима) були зайняття із іконопису, лялькарства, театру та малювання пляшок.

Всі табори зустрілися вперше у Хтопові де відбулися Епархіяльні торжества молоді з нагоди Ювілейного 2000 року. Вдуге табори зіхалися у місцевість Мільеш щоб протягом двох днів 23-24.07 показати програму своїх таборів, посвячувати на Ювілейній Ватрі, поговорити, помолитися на спільній Службій Божій.

ст. пл. Софія Тима

Фото: (згори) Празник у Хтопові; Ст. пл. Петро Тима, голова КІР Польщі на ювілейній ватрі; Старшина мистецького табору: Анна Жук (Київ), Софія Тима, Дарія Пеленська, Ірина Гірна (Львів), Адріана Бутрич, бр. Антоній Марцішак, Александра Гомола (Париж); Праці юнацтва — ікони.

**КПЗ
2000**

**крайова пластова зустріч
канади 2000**

30 липня до 13 серпня, 2000 р.

Крайова Пластова Зустріч Канади відбулася на оселі Авакаменж-Міно в Квебеку. Господарями оселі — Оттавський регіон франко-канадських скавтів *Association des Scouts du Canada*. Ця організація, хоч співпрацює із другою канадською організацією скавтів, *Scouts Canada*, є незалежною — має свою програму, свій провід і свій бюджет. Вона є членом Всесвітньої Організації Скавтського Руху — офіційної організації світового скавтінгу. Франко-канадські скавти мають свої відділи в кожній провінції Канади. На Зустріч загостили представники *Scouts du Canada*.

(На фото, зліва) пл. сен. Радомир Білаш (заступник коменданта КПЗ), Monique Monnin (*District d'Ottawa*), пл. сен. Ліда Мігус (комендант КПЗ), Denis Perrault (*Commissaire de district d'Ottawa, Association des Scouts du Canada*).

Фотографії на попередній сторінці (згори):

- Провід (зліва): ст. пл. Марічка Качмар (писар), пл. сен. Ліда Мігус (комендант), пл. сен. Володимир Луців (Голова КПС)
- Бунчужний Зустрічі, ст. пл. Адріян Прухницький, Оттава
- Хорунжі зустрічі.

Спонсори, які спричинилися до видання цього числа:

- Українська Кредитова Спілка, Торонто
- Studio 4 Sculpture, пл. сен. Лев Микитчук, Оттава
- д-р Леонід Чумак, дентист, Оттава

Спонсори КПЗустрічі:

- пл. сен. Остап Прухницький, Оттава
- Шевченківська Фундація, Вінніпег
- CIBC Charitable Foundation, Toronto
- Whitehall Robbins, Mississauga
- д-р Юрій Хевпа, хіропрактик, Оттава
- Mr. Alphonse Lutz, Gatineau
- Кредитова Спілка Будучність, Оттава
- пл. сен. д-р Таня Ковалюк, дентист, Оттава
- Український Православний Собор Успення Богородиці, Оттава
- Інститут Східних Християнських Студій ім. митр. Андрея Шептицького, Оттава
- Український Католицький Собор св. Івана Хрестителя, Оттава
- Glaxo Wellcome Quebec, Saint-Laurent
- Лицарі Колумба No.9557 ім. Володимира Великого, Оттава
- Shire Canada Inc., Oakville
- James Low і пл. сен. Лариса Розумна, Оттава
- д-р Оля Бабюк, лікар, Гатіно
- Dr. Nick Sheshko and Dr. Claire Lafleche, Ottawa
- Bayer, Gatineau
- Ірена Белл, Оттава
- Merck Frosst, Pincourt
- Marie Jacquemart, Mississauga
- Royal Bank, Ottawa

*Щира подяка всім спонсорам!
Many thanks to all the sponsors!*

- Ватра в таборі скобів і вірилиць.
- Хорунжі із курінними прапорами.
- На Зустрічі було вивішено три прапори: в додатку до канадського і українського — прапор Квебеку.
- "Готель Калабаня" — підтабір учасниць.

прихильники і прихильниці

На Зустрічі було 266 таборовиків із всіх станиць Канади і 30 виховників. Підтабори були по ступенях; хлопці і дівчата таборували окремо (крім скобів і вірлиць), але частини програми відбувалися разом.

Підтабір прихильників.

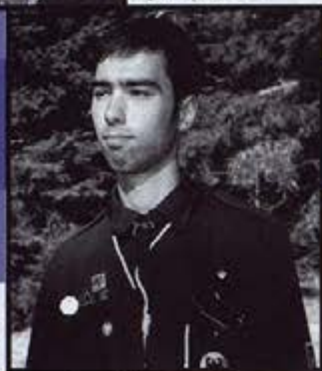
Щось смішного

Другий понеділок нашого першого табору. Всі ми прихильники мали йти на одноденну прогулянку. Ми почали нашу прогулянку на стежці в лісі і кілька кілометрів пізніше ми опинилися на дорозі. Ми йшли по дорозі кілька годин і на кінець ми знова опинилися в таборі. Ми пізніше довідалися, що ми мали йти іншою стежкою. Це нас так повели друзі, які нас вчили картографію.

пл. пр. Богдан Саварин, Едмонтон

ст. пл. Адя Біла (Монреаль) — Комендант табору прихильниць

ст. пл. Ярکو Садорський (Едмонтон) — Комендант табору прихильників

Наймолодший юнак на зустрічі: Зенко Маркевич

Маріянка Харадамбій, Христіна Ковар, Марко Перегінець

Прихильниці* (*plastuna minora stulta*) Це найменші ростом юначки жіночого роду, віком між 11-13 років. Вони фізично слабкі — ледве вертаються живими з одноденної прогулянки, але постійно стараються виглядати старшими: часто фарбуються, показують всім надто великі станики, постійно позичають олівць до очей від подруг. Характером вони дуже боязливі: бояться входити до печері; плачуть під час бурі; засипляють на стійці. Одинока річ, якої вони не бояться — це хлопці! З юнаками вони безперестанку фліртують; сидять і дивляться як хлопці грають спорт (хоч самі ніколи не грають), пробують на себе привернути увагу навіть розвідувачів. Навіть коли лежать хворі в шпиталику, запрошують хлопців, щоб їх відвідували. Прихильниць можна впізнати характерним для них звуком: "Подруго, я вмираю". Улюблений напій прихильниць: *iced cappuccino*.

Прихильники* (*plastunus minoris stultus*) Це звичайно найменші ростом пластуни чоловічого роду, віком між 11-13 років; відрізняються великою різницею в рості, навіть до трьох стіп. Прихильники не мають відчуття чистоти. Вони ніколи не миють баняків після їдження, а якщо і миють, то завжди в зимній воді і без мила. В їхніх звичках є не ходити до синіх домиків а підливати шатра сусідів. Вони страшенно люблять бавитися гострими предметами — сокирами, пилками, ножами. Через це їх завжди можна пізнати по бандажах на руках і ногах. Прихильники бояться харчів що є запаковані — як напр. молоко, консерви, сир — і радше помруть з голоду ніж відкриють їх самі. Улюблене заняття є: видурнюватися і кричати, що вони роблять професійно. Загальна їхня сила в їхній кількості і денному світлі. В ночі вони переважно неактивні.

* Всі описи підтаборів із точки на веселій ватрі.

учасники і учасниці

Записки із табору учасників

Скоб! Пластуни учасники Василь Онуферко і Данило Колос зголошують підтабір учасників "Підкинена Салата" в повному числі готові до Вашого наказу. Скоб!

• Ми пластуни хочемо зголосити вам як відбулася КПЗустріч 2000 для учасників. Коли ми тут приїхали, ми побачили юнаків які приїхали з цілої Канади — від Монترеалю до Калгарі. Ми засумували бо дівочий табір був далеко від хлопячого але ми дізналися, що будемо часто бачитися з дівчатами під час табору і це нас розвеселило. Коли ми приїхали, ми побачили хлопців, яких ми не знали але ми скоро познайомилися і разом почали таборувати. Продовж табору ми робили багато речей, але можемо розказати тільки про кілька з них.

• Перш за все, ми поїхали до Оттави де відвідали Парламент і там побачили церемонію "Зміна Стійки". Тоді ми пішли до Музею Цивілізації — це дуже покручений будинок. А тоді ми поїхали до водопарку де забавлялися в воді аж доки не прийшла буря і нам більше не дозволили сидіти у воді.

• Наступна цікава подія був біг з перешкодами. Ми мусіли лізти на дерева, драпатися по землі, триматися ливни, а відважніші навіть скакали у болото. Це нам було дуже весело і ми навчилися, як разом переходити перешкоди.

• Тоді була дво-денна мандрівка. Перший день був дуже важкий бо ми мали йти через густий ліс, переплисти річку та боротися проти комарів. На кінець першого дня, після 20 км., ми зайшли на ранч. Більшість з нас лягли в басейн і мовчали. На другий день, Дейв (справжній ковбой із Альберти) показав, що ніхто від нього не втече доки він має шнур при собі. Ми тоді поїхали кіньми стежкою на коротку прогульку.

• При кінці табору відбулися курінні змаги. Ми мали перейти різні точки і курені змагалися один проти другого. Нам цей табір дуже сподобався і хочемо вернутися на КПЗустріч 2001.

пл. уч. Василь Онуферко, Оттава

Учасники на прогульці на коні.

(зліва) Маркіян Фаркавець, Іван Зучкин, Андрій Сидор, Данило Лінклетер, Марко Шаварський, Андрій Потічний, Зенко Ковалик, Андрій Водославський, Андрій

пл. сен. Маріяка Дяків — комендант учасниць

В Готелі Калабани: Сесілія Малаздревич, Уляна Тарапацька, Таня

Учасниці* (*plastuna regularis simplex*) Це дівчата 13–16 літ, які мусять мати принаймні пів години до години щоби перебраться в однострої 14 разів на день. Вміють копати ями на кухні та за 10 секунд розпалювати вогні із мокрого дерева вживаючи паливо. Кричать на повний голос коли бачать павука в шатрі. Улюблений спорт: чесання волосся і бігання за хлопцями.

Нове подружжя — друг Юрій Крук і подруга Леся Кравченко із Вінніпегу.

пл. сен. Михайло Ганч — комендант підтабору учасників

Учасники на прогулях

• Вчора Група II табору учасниць поїхала на дво-денну прогульку на верхи. Сонце ясно світило цілий день; ми пили великі пушки води і часто мусіли їх наповняти. День був досить цікавий але довгий. Але не цілий день був успішний — як учасниці ішли по тяжкій дорозі, Тиня Солтис посовгнулася на камені і майже не скрутила ноги. Ми скоро збудували їй ноші, але вони розлетілися то ми зробили для неї крісло, щоб її нести. Нарешті ми зайшли на ранч, розтаборувалися і там переночували в дощі. Коли ми встали, перша група скоро поснідала і поїхала на коні. А тоді друга група мала свою чергу — і незабаром закінчився наш другий день на прогульці.

пл. уч. Юля Дроздовська, Торонто

• Вставання! Це був спеціальний день — два гуртки учасників починали свою прогульку до Stag Creek Ranch, 12 кілометрів від Авакаменж-Міно. Ми залишили табір в 10-й рано і пішли через густий ліс, глибоку річку і багно. В 6-й годині вечером ми зайшли на ферму — широке поле на якому були коні. Ми розтаборувалися і купалися у малім басейні фермера. При вогнику ми співали і веселилися, пішли спати і чекали щоб сонце знова засвітило над широким полем. Тої ночі п'ять юнаків спали зі мною на дворі. Було трохи зимно але ми добре виспалися. Вранці ми говорили з правдивим ковбоєм який нам розповів про коней і показав як зв'язувати шнуром. Показуючи, він зв'язав комендантку. Тоді ми поїхали вгору на конях. Я хотів би ще раз поїхати на таку прогульку, але на пару днів або на тиждень.

пл. уч. Данило Лінклетер, Торонто

Звичайно як пишеться до журналу такого як Юнак, пишеться про прогульки, забави чи про ватри. Тільки тепер, як кінчається табір, я можу писати про щонебудь. Для мене табір був ще одною пригодою в моєму літі. Я зустрівся із новими і старими приятелями з попередніх таборів і з новими друзями з інших міст. Також навчився про піонерство, куховарення і повно інших речей яких я перед тим не вмів робити. Одинока проблема: брак дівчат. Серед моїх споминів з табору, такі моменти як ватра з учасницями і курінні змаги лишаються зі мною в пам'яті на завжди.

пл. уч. Олекса Субтельний,
Торонто

Учасник* (*plastunus regularis simplex*) Це середній ростом пластун чоловічого роду, віком між 14-16 років життя. Фізично учасники відзначаються великою мішаниною рис — коротко стрижене волосся, спалені червоні шні, одяга, що завжди замала, величезні ноги вкриті ще більшими, ніколи не зав'язаними, тенісівками. Постійно шпортаються над своїми ногами. Сокира в руках учасника — це небезпечна зброя для них самих; вони її вживають для рубання пальців. Учасники не відзначаються великою спритністю — після двох тижнів практичного таборування, перша ліпша пані з кухні може швидше розпалити вогонь як цілий гурток учасників.

розвідувачі і розвідувачки

Розвідувачі* (*plastunus inquisitus sapiens*)

Пластуни що ще ростуть в кожний напрям — вгору і вбік. Вони віком між 15–18 років життя. Типічний розвідувач думає, що він вже все знає, що він вже нічого нового не може навчитися. Але як подивитися до їх табору, то ви побачите дуже примітивну поведінку — вони стоять у колі, роблять дивні звуки — У-У-У-И і б'ють себе по голові. Розвідувачі люблять говорити, що вони кращі від найкращих, що маючі і столи в їхньому таборі найбільші. Але розвідувачі ще будують входову браму в останній день табору. Взагалі, розвідувачі рухаються дуже поволі — вони біжать лише з трьох причин: (1) коли поблизу дівчата; (2) коли час їсти; (3) коли комендант кличе до роботи — тоді вони всі втікають в протилежний напрям.

Зліва: ст. пл. Марта Бошко (комендант розвідувачок) і ст. пл. Данило Даревич (комендант розвідувачів). Інші виховники (зліва) Оленка Сливинська, Євген Чолкан, Тарас Топорович, Ярмо Сидорський, Надійка Мартин, Арі Сілецька, Адріян Прухницький

Гурток розвідувачів вирушає на прогулку.

Розвідувачки будували авта, які нігде не їхали.

ст. пл. Марта Бошко — комендант розвідувачок

* Всі описи підтаборів із точки на веселій ватрі.

Спів в таборі розвідувачок.

Розвідувачки* (*plastuna inquisita sapiens*) Пластунки, що найбільші ростом, але страшенно бояться признатися до того. Завжди стараються бути якнайхудші. Ідуть на табори, як на дієтичні фарми. Через це, всі сніданки обіди і вечері у них спізнені щонайменше на годину. Розвідувачки — нарсисисти, які "люблять красу і дбають про неї" але тільки красу тіла — свого або хлоп'ячого. Розвідувачки є так як єноти — найбільшу активність та ініціативу виявляють вночі. Збирання пересторог за нічні маневри для розвідувачок — нормальне явище.

Герої Дня

(із наказу табору розвідувачів)

Оселя канадських скавтів, на якій відбувається КПЗустріч, називається Авакаменж-Міно. Назва взята із мови Алгонквінських індіанців, що живуть на цих теренах. Авакаменж-Міно по українському означає "Кращі від найкращих". "Кращі від найкращих" вибрано назвою табору розвідувачів. За завдання, розвідувачі собі поставили стати кращими і вдосконалювати своє знання, щоби стати кращими від найкращих. Кожного дня таборові представлено особу гідну до наслідування; значить, що ця особа була кращою від найкращих в чомусь. Кожного ранку в наказі подано вірш-загадку про цю особу. Під час дня таборовики мали нагоду розв'язати загадку.

Чи ви можете розв'язати загадки (1) до (4)? Подайте прізвище і попаруйте з правильним портретом (відповідь внизу)

А

Б

В

Г

1 Вояк з крови, вояк з вдачі
Вояк від початку до кінця.
Із полону втік, до Києва пішов,
Стрільців організував,
Київ обороняв.
Гетьмана повалив,
Вкінці війну програв
Але зовсім ся не піддав.
Під землею воював,
Націоналістами керував
Поки в Голляндії пропав.

2 Довга біла борода,
Дуже мудра голова,
Престижна катедра
Не одна записка.
Десять томна історія,
Велика революція,
Це його головна рада:
Україна самостійна.

3 Чорні горбки, золоте каміння,
Білі люди хотіли взяти
Його володіння.
На розі малім та великім зрізав
Довге волосся,
Що дорогу збудував.
Лиш голод і холод
Його перемогли.
Зрадливі довгі ножі його вбили.
Над раненим коліном.

4 В Індії рукавицю лишив,
В Африці розвідував,
Серед моря шпигував,
Був "вовком, що не спав"
Бурів відбивав,
217 днів не відпочивав,
Героєм там став.
Але світ його весь знав
Бо на бронзовім морі таборував.

Досконала буря

Наш четвертий гурток мав прогулку до Монт Сейнт Мері, але, через дощ, ми скоріше вернулися. Тому деякі думають, що ми є фляки, але я розповім вам історію з нашої перспективи.

День 8-го серпня почався як майже кожний, з хмарами і погрозою, що буде дощ. Ми вирушили на прогулку в час і наладували автобус швидкістю блискавки. Наш французький водій так само скоро нас віз — з швидкістю блискавки.

Ми висіли, виладували виряд і почали плисти канойками по річці Гатіно. Погода була чудова на прогулку бо не було за гарячо ані за зимно. Ми швидко плили. Раптом почули грім, побачили чорні хмари на небі. Ми почали швидше плисти і втікли від них. Ми причалили і розтаборилися в полі біля Монт Сейнт Мері, з'їли вечерю, відвідали клуб гольфу і пішли спати. Ми журилися про енотів але надійшла більша небезпека.

Около 2-ої години рано, нас збудив сильний дощ, такий сильний, що перейшов наші шатра в яких ми почали плавати. Вже в третій годині ніхто не спав і всі були свідками величезного торнадо який кружляв на обрїях. Дощ далі падав, почали бити громи і було видно блискавки. Це був ніби біблійний потоп.

В п'ятій годині рано, на другому березі затоки, зірвало хату і розкинуло її по цілій околиці. Якось наші шатра трималися. В дев'ятій годині рано друг Юрій і подруга Марта побігли до клубу гольф і потелефонували по допомогу. Ми їм радили цього не робити але вони так скоро бігли, що їх ні вітер ні бур'я не зачіпили. Пів години пізніше приїхав автобус і ми вирушили до табору.

Ось наша історія. Подумайте — чи ви б таке пережили?

пл. роз. Данііл Галадза, Оттава

Блискавка вдарила в дерево

скоби і вірлиці

Владика Корнилій і Владика Юрій відвідують підтабір.

Пісня про табір скобів і вірлиць

(на мелодію Чабан)

Ой на нашому таборі,
Юнацтво пливе на воді
Дощ паде, грім гримить,
Беремось одяг сушить.

Орест став у воду і канойка тоне
Іванці мапа вплава — зараз в воду скоче
Хто веде нас, де ми йдемо, ми не знаєм
Дві години, 5 кілометрів запливаєм.

Беремося до вечері,
Ой і ми голодні.
Що будемо їсти? бараболі й яця
Чи будемо спати? Ні нема часу.

Ой нема часу, робимо збірку.
Ви такі повільні, беріться до бігу.
Гей, гей де є ваші повні однострой.
Відзначки на рукави, підколінка догори.

Щодня беремося до важкого діла,
Браму, машт збудувать, щей зробили стола.
Це останній наш табір, скоро будемо СТП
Незабудемо ці літа на решта свого життя.

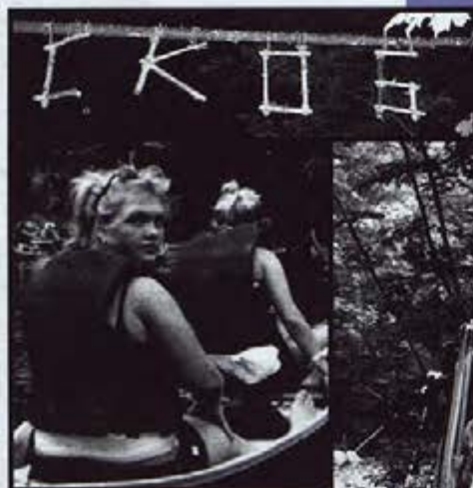

Обід із Владиками при столах, які збудували скоби і вірлиці.

* Всі описи підтаборів — із точки на веселій ватрі.

Скоби і Вірлиці* (*plastunus majoris sapiens, sapiens*) Скоби і вірлиці, це найбільші ростом пластуни, віком між 17-19 років життя. Хоч скоби і вірлиці фізично є найбільше загартовані, вони вживають тільки спускові туалети. Скоби і вірлиці дуже повільно рухаються і ніколи не біжать на збірки. Вони мають дуже чутливий слух — вловлюють кожну ноту свого улюбленого птаха — Neil Young. Скоби і вірлиці мають високо розвинуті суспільні групи — вони все роблять зорганізовано — напр. стійку. На стійці потрібно 5 скобів і вірлиць на кожну годину: одного, щоб грав музику; другого, щоб тримав бібліотеку до читання; третього, щоб передавав харчі з кухні; четвертого, щоб був противником у всіх дискусіях довкола вогника; п'ятого, щоб слідкував, чи виховники вертаються із кадри.

Сяна Перрін на прогульці.

Скоби і вірлиці біля своєї феноменальної брами. На верху брами: Іванка Сливинська

ЇЗДА ВЕРХИ

В таборі КПЗ 2000 ми мали нагоду здати різні вмілості. Одна з тих вмілостей була *Їзда Верхи*. Одного дня три гуртки учасниць поїхали на прогульку. Всі встали 7.30 рано, скоро спакували свій виряд до авто комендантки. Коли було все готове, ми почали 17км. мандрівку до коней. Тяжко було йти; ми пріли і нарікали.

Стали на обід і шойно тоді довідалися, що ми забули взяти два буханці хліба! Але ми знова зібралися, щоб закінчити прогульку. Заки дійшли до ранчу, який був посередині поля, де не було місця сховатися, вдарила блискава, грім загримів і почалася злива. Добігли ми до будинку і стали під дахом веранди — гурма голодних і мокрих дівчат. Через страшний дощ, ми не могли запалити кухні, і замовили смачну піцу. Наново веселі, ми поставили шатра, мали коротенький вогник, зогранізували стійку і пішли спати.

Рано встали, поснідали і чекали на нашого інструктора, пана Дейв. Після коротенького інструктажу, перша група сіла на коні і поїхала на стежку з Джеремі. А у між часі, Дейв нас вчив як кидати шнур (*lassoo*) як ковбої колись робили. Перша група повернулася, і друга поїхала на стежку. Ми їхали кіньми через ліс, в природі. Земля і каміння були мокрі; коням було слизько і ми всі старалися керувати кіньми довкола болота і каміння. Безпечно вернулися. Подякували інструкторам і повернулися до табору, а подорожі вступили на морозиво. Мені дуже подобалася прогулька!

пл. уч. Тея Яровенко, Едмонтон

На таборі *Готель Калабаня* я мала нагоду здати пробу вмілості *Їзда Верхи I*, а також *Їзда Верхи II*. Після 17 кілометрової прогульки, наш підтабір нарешті зайшов до ранчу, де ми одну ніч ночували в шатрах на полі. На другий день, ми їздили верхи. Власники того ранчу брали малі групи юначок і перше їх вчили правил та як сідати на коня. Ми навчилися як давати накази коням а також як сидіти правильно коли кінь іде під гору або в долину. Ми перше їздили у загороді щоб освоїтися з нашим конем, а потім, ми вирушили на коротку прогульку яка тривала годину. Мені було дуже приємно їздити на коні, бо то був мій перший раз. Я сподіюся, що колись ще раз буду їздити верхи.

пл. уч. Люда Мончак, Оттава

Практичне пластування і практичні вмiлостi були центром програми таборування. Велика частина оселi був лiс i в ньому були розмiщенi всi пiдтабори. Власники оселi прорiджували лiс i дозволяли зрубувати дерева, якi вони позначували. Було велике поле до попису в будовi таборових споруд i до цього таборовики взялися з великим ентузіазмом. Крім того, скавти-власники дозволяли, щоб залишати тi таборові споруди якi, на їх думку, могли б витримати жорстоку зиму Квебеку. I так оселя Авакаменж-Міно стала окрашена на все пластовими маштами i брамами.

Гойдалка — проект розвідувачок (зліва) Олена Вайт, Світлана Яровенко, Софійка Чировська, Ореста Шулякевич, под. Адріана Хоптяна, Надія Ковалик, Катруся Балан

Павутиння зі шнурів — брама підтабору учасників

Христина Садерланд шукає кінця

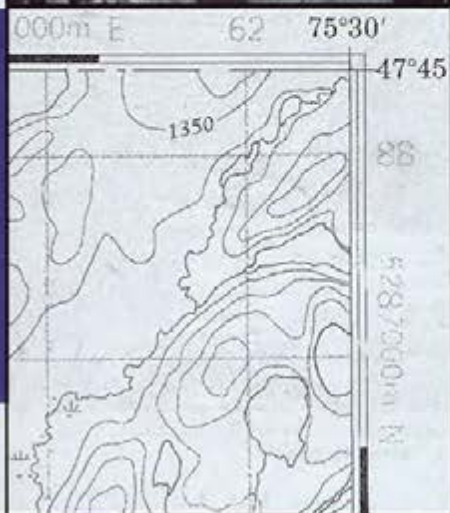

В'язання стола на таборі скобів і вірлиць (зліва): Тамара Балан, Таїса Мейсон, Таня Жаботинська, Наталя Терпляк

Губитися часто?

Вам потрібно GPS! Уживати GPS (*Global Positioning System*) — найцікавіший новий спосіб не губитися. Чи в місті, чи на таборі чи в авті, GPS завжди тобі дасть відповідь на то дуже важке питання — “Де я зайшов?” Тобі потрібно приймач GPS (*GPS receiver*) який коштує приблизно \$200 (кан) і виглядом подібний до *Game Boy*. Ось як його вживається:

- Приймач GPS користується сателітами держави ЗСА щоби дуже точно калькулювати ваше розташування (*position*) де-небудь на світі. Таких сателітів є 24: переважно ‘видно’ 6, а приймач GPS вживає два. Тому треба відслонити йому небо.

- GPS показує дуже точні географічні координати вашої теперішньої позиції; координати числяться градусами, хвилинами і тисячними хвилин. На примір:

(Північ) $N 47^{\circ}44,521'$ (Захід) $W 75^{\circ}30.723$ (де 1 градус = 60 хвилин)

Ці координати є зображені на рамках канадських топографічних мап способом зазначеним на мапі зліва.

- Можна записати різні *Waypoints*. *Waypoint* — якесь місце, чи в терені, чи на мапі, яке вам цікаве. На примір: під час прогульки, Наталя записує

Waypoint що-кілька кілометрів, щоб не загубити траси, так як *Gretel* (із славної казки) залишала за собою шматочки хліба по стежці через ліс. Тоді приймач GPS може кожної хвилини показати Наталі, як вернутися по своїй трасі. Так само, якщо ціль Наталі прогульки записана як *Waypoint* у пам’яті приймача GPS, то приймач може Наталю запровадити туди.

Але обережно! GPS завжди показує найшвидшу дорогу до цілі (просту лінію) і нічого не знає про перешкоди по дорозі! Хіба ви в літаку, завжди треба перевірити чи найпростіший шлях є безпечний. Тримайте мапу зі собою!

Що треба запам’ятати:

1. GPS не заступає мапи і компаса.
2. Чорні (не сині) мірила на боках топографічних мап, показують географічні координати.
3. Візьміть запасові батареї зі собою. Деякі приймачі вживають багато енергії.
4. Вживайте *Waypoint* щоб записати свою трасу і свою ціль. (*destination*)

пл. скоб Андрей Якубів, Оттава (на фото, зліва).

9 серпня - день дрота

9 серпня, 1886 - 29 березня, 1968

ПОЧАТОК ПЛАСТУ

(Точка на святочній ватрі в День Дрота)

Березень, 1911 року. Місто Львів. Д-р Олександр Тисовський пише в своєму щоденнику.

О.Т. – Недавно я почав свою працю в Академічній Гімназії тут у Львові. Буду вчити ботаніку і зоологію. Хлопці — цікаві і здібні учні — але мені не подобається навчальна система. А зокрема та надмірна дисципліна.

Сценка (Кляса, учні сидять. Входить учитель, тримає лінійку. Учні скоро встають.)

Учитель – Добрий день!

Учні – Добрий день, пане професор.

Учитель – Прошу сідати! Будемо вчити латину. Всі повторюють за мною – luo, lues, luet, luemos, luetes, luent. (Учні повторюють за учителем. Коли учень неправильно повторює, дістає лінійкою по голові).

О.Т. – Я б хотів, щоб були більш природні стосунки між учнем і учителем. Це буде важко впровадити в цю формалізовану школу. Думаю над тим, що можна зробити поза шкільними годинами. Читаю книжку англійця Роберта Бейдена-Павела Scouting for Boys. Багато в ній мені подобається.

Сценка (Роберт Бейден-Павел, в скавтському капелюсі, сидить на колоді перед групою скавтів).

Бейден-Павел – Our activities will involve camping in nature where we will have the chance to become trustworthy, loyal, helpful, friendly, courteous, kind, obedient, cheerful, thrifty, and clean. These are the traits that describe a scout. We will work on developing them through living with nature and through games. We can learn a lot through games. That is why we call life: The Great Game.

О.Т. – The Great Game? Гммм. Велика Гра. Це мені сподобалося. Спитаю своїх учнів чи вони знають про скавтінг.

Сценка (О.Т. перед учнями)

О.Т. – Чи чули ви щось про англійський скавтінг? Не чули? Хочете згуртуватися в організацію?

Учні – Так! Хочемо!

О.Т. – Я підготував такий план: поділемося на гуртки, будемо щотижня організувати сходини. Програму на сходини будемо підготувати разом. А раз на місяць — будемо ходити на прогульки. (Хлопці тішаються).

О.Т. Сьогодні я розмовляв з учителями. Вони запитали — як називається твоя організація хлопців?

Сценка (Сидять учителі, між ними Іван Боберський)

О.Т. – Моя організація ще назви не має. Хотів би щоб це була українська назва але наближена до англійського слова скавт. Що ти думаєш, Боберський?

Боберський – Я щойно читав в газеті про кубанських козаків, так званих козаків-пластунів, які діяли в обороні боротьбі проти кавказьких племен. Можна назвати членів твоєї організації — пластунами — бо вони стараються виробити вмілості якими відзначалися козаки-пластуни. (Учителі погоджуються).

О.Т. – Але ж як назвати саму організацію тих наших пластунів?

Боберський – Коли члени організації є пластунами, то їх організація повинна називатися просто: ПЛАСТ (Учителі погоджуються).

О.Т. Деякі учителі розуміють вартість моєї праці із хлопцями і нас піддержують. Інші є незадоволені, нарікають на моїх пластунів і навіть роблять їм труднощі.

Сценка (Ідуть пластуни з наплечниками. Учитель їх зупиняє. Говорить до одного).

Учитель – Куди ти йдеш?

Пластун – На прогульку із своїм гуртком пластунів.

Учитель – Ходити на прогульки чи таборувати — це витрата часу! Маєш вчитися! Ось тут 10 сторінок латини — прошу до завтра перекласти на німецьку мову!

(Пластуни відходять. Ідуть два інші пластуни в одностроях. Учитель стає перед ними.)

Учитель – Що це ви собі зав'язали довкола ший? Чи не знаєте, що все треба носити краватку? Прошу мені негайно поскидати ті хустки!

О.Т. Деякі з учнів є змушені покинути Пласт. Зате робота наша не припиняється. Ми вже працюємо рік. З моєї та інших клас близько сорока учнів склали успішно пластову пробу. Нині відбудеться присяга пластунів. Текст присяги склав я. Це є вірш який включає пластовий клич-привіт СКОБ. Церемонія цієї присяги — 12 квітня, 1912 року — буде формальним заснованням Пласту. Ті, що складуть присягу, будуть від тепер дійсними пластунами-учасниками.

Сценка (Гурток пластунів в лаві, двох тримають національний прапор. Перед ними О.Т. Починають співати Пластовий Обіт. Всі на ватрі долучуються до співу).

Святочну Ватру запалює Василь Онuferко, якого день народження 9 серпня.

Ювілейний рік — традиційно, це рік примирення між людиною і Богом, рік взаємного прощення за всі кривди, рік відновленої єдності, надії та співпраці. У щоденну програму Зустрічі включено церковний і народний календарі щоб щодня пригадувати таборовикам про нашу спільну духовну та національну спадщину. В неділю, 6 серпня, відбулися відвідини владик УКЦ і УПЦ. Владика відслужили Архирейські Служби Божі для вірних своїх Церков, спільно провели благословення всіх таборовиків (зліва) і спільно відвідали всі підтабори.

Фото

(зліва) Гості: о.діякон Стефан Тиравський, пл. сен. о. Андрій Чировський (директор інституту Шептицького); пл. сен. о. Андрій Онуферко (духовний опікун Зустрічі); владика Корнелій Пасічник (Єпископ Епархії Східної Канади, Української Католицької Церкви); владика Юрій Каліщук (Єпископ Торонта і Східної Єпархії, Української Православної Церкви); о. Ігор Кутах (духовний опікун Зустрічі). (Юнаки зліва) Олесь Чировський, Лукаш Мончак, Василь Онуферко, Тарас Кшик

Владика Корнелій говорить із таборовиками

Чекаючи на закінчення православної Служби Божої, владика Корнелій запросив таборовиків задавати йому питання. Були такі:

- Що це є Синод?
- Чому ми і православні маємо окремо Служби Божі?
- Чи в Українській Католицькій Церкві будуть жінки-священники?
- Чи корисно, щоб Папа Іван-Павло відвідав Україну?
- Чи Ваша шапка (мітра) тяжка?

Інститут Шептицького в Оттаві і Крайова Пластова Зустріч

Так як колись митрополит Андрей Шептицький помагав Пластові в Україні, Інститут його імені в Оттаві, допомагав коли організувалася Зустріч. Не тільки те, що трое осіб (комендантка Ліда Мігус, о.Андрій Онуферко і о.Андрій Чировський) — працюють в Інституті, але організатори Зустрічі користалися комп'ютерами, факсами, копіярами і цілою інфраструктурою Інституту при організації програми Зустрічі. Пласт Канади дуже вдячний Інституту за цю допомогу.

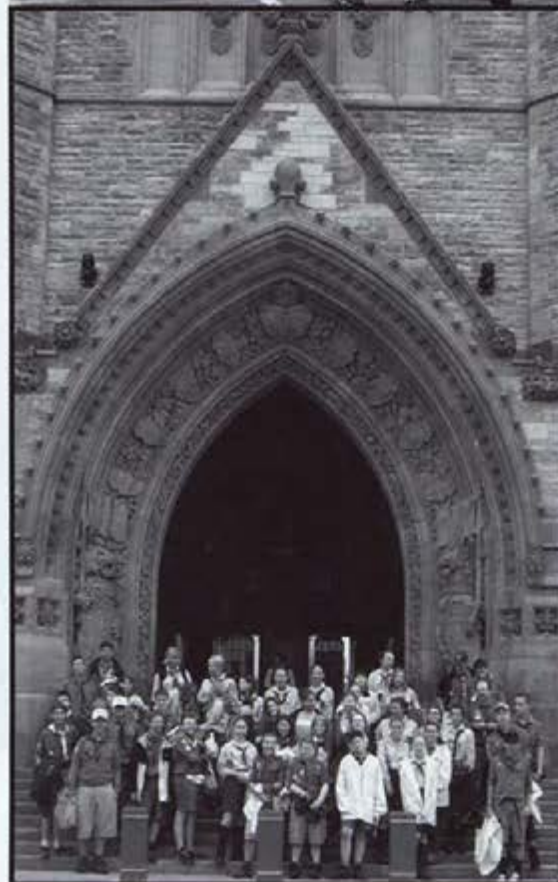

ВІДВІДИНИ ОТАВА

Оселя Зустрічі знаходилася недалеко міста Оттави і всі таборовики мали нагоду відвідати столицю Канади. День включав відвідини Парляменту і Державного Музею Цивілізації в якому знаходяться виставки пов'язані із культурним життям канадців різного етнічного походження.

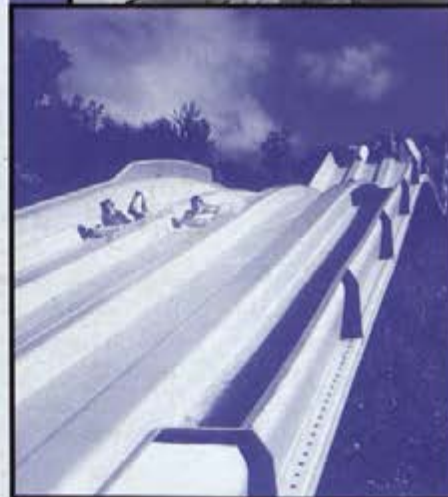

Після цілого дня в одностроях, була нагода розібратися і побавитися у водному парку Монт Каскад (круті доріжки води нагадували архітектуру Музею Цивілізації)

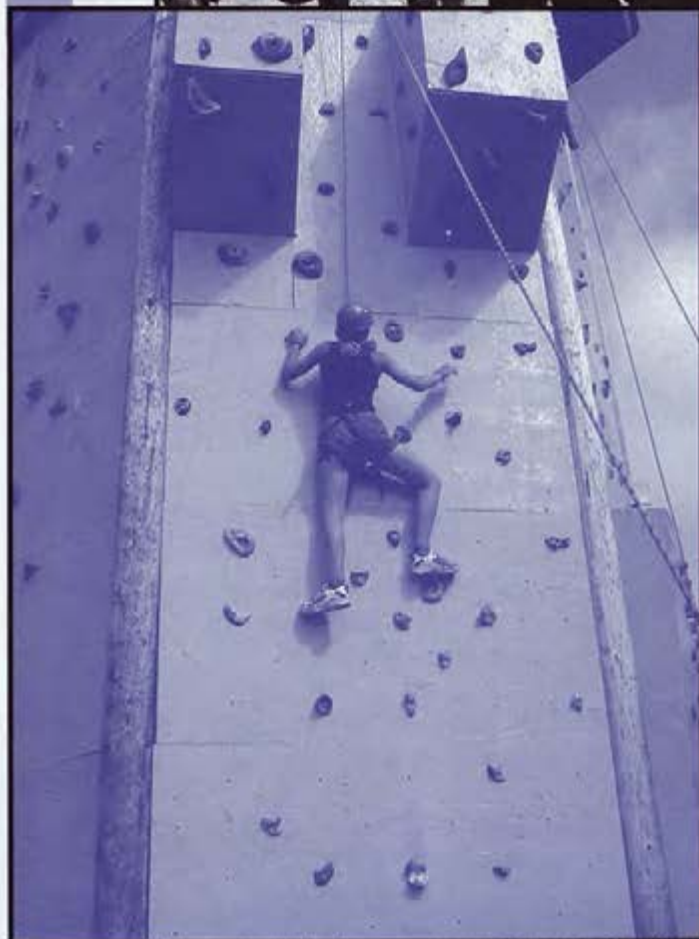
Відвідини Музею Цивілізації.
(на фото: Адрія Пеленська, Зор'яна Шух, Павло Терещенко, Орест Закидальський)

(згори) Перехід через річку до Гал, Квебек де знаходиться Музей Цивілізації.
(зліва) При вході до Парляменту.

перешкоди і стінолаження

На оселі знаходилися два об'єкти, які використано в програмі зустрічі - біг з перешкодами і стіна на стінолаження. Всі таборовики мали нагоду брати участь в обох заняттях.

курінні змаги

Курінні змаги відбувалися продовж 2 днів табору. Всі таборовики були поділені на 8 груп хлопців і 8 груп дівчат (в кожній групі було 20-30 змагунів). Деякі групи склалися із членів одного куреня, а деякі лучили менші курені разом. Дівчата змагалися проти дівчат, хлопці проти хлопців. Всі таборовики збирали пункти для своїх куренів. Точкування було так придумане, що не зважаючи на скількість членів даного куреня, остаточно здобуті пункти були математично вирівняні, щоби точкування було справедливе для усіх куренів. Змаги підготував пл. сен. Андрій Мончак

(Фото внизу, зліва) Лукаш Мончак, Андрій Мончак, Мотря Мончак)

Спортові Змаги склалися із чотирьох змагів куренів. Усі курені змагалися проти себе а на кінець відбулися фінали. Були такі спортові ігри: Відбиванка, Ультимат, Два вогні 2000, Копаний бейзбол. Точкування Спортових Змагів: За перше місце: 80 пунктів, за друге – 70 ... а за восьме – 10 пунктів. Додаткові пункти додавалося за участь у фіналах.

Відбиванка

Копаний Бейзбол

Ультимат

Пластові Змаги склалися із семи курінних ігор на яких точувалося різні пластові вміння. Здобуття пунктів залежало від того, як даний курінь вив'язався із кожної гри, від спритності у грах та від запланування стратегії.

На початку Пластових Змагів кожний курінь одержав 5 яєць, які мусів зберегти цілими впродовж усіх гор. Під час Пластових Змагів вибрані члени в кожному курені мусили носити яйця при собі, хіба що на точці було виразно сказано, щоб яйця відставити у сховок на час даної гри. При кінці Пластових Змагів, за кожне не збите яйце, курінь отримав 50 додаткових пунктів. (Деякі пластунки знаходили дуже безпечні місця на яйця).

Перегонки з перешкодами: Треба було перебігти визначену трасу в лісі, яка включала лізти тунелем.

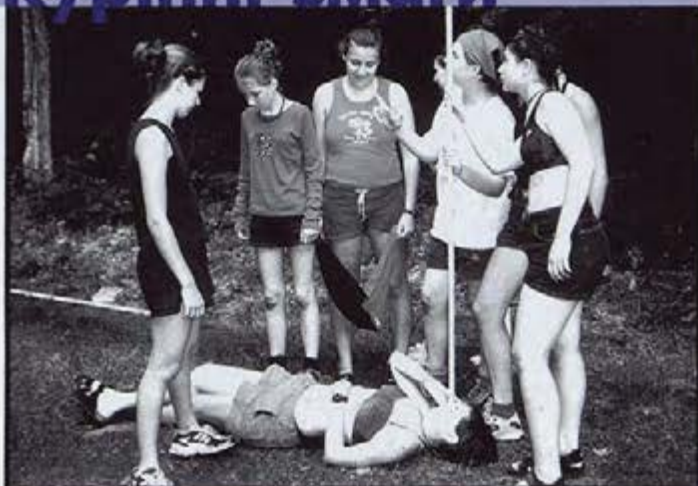

Перегонки в плаванні: Переплисти від межі до межі пхаючи р'ятівниче колесо на якому була дошка на якій — яйце.

Перегонки на дошках: Чотири змагуни групи дістали дві дошки. Треба було прив'язати одну стопу до кожної дошки і чвіркою перейти трасу — туди і назад. Група мусила мати одне яйце зі собою.

курінні змаги

Тригонометрія: Група ділилася на дві підгрупи і кожна підгрупа мала: а) зміряти висоту визначеного дерева і б) зміряти ширину річки.

Здобуття острова: Група ділилася на чотири підгрупи; одна група завозила яйце на острів, друга мала його привезти назад.

Лисичий біг: Кожний член групи мав перейти визначену трасу на якій було 12 точок різної вартості — від 10 до 40 пунктів.

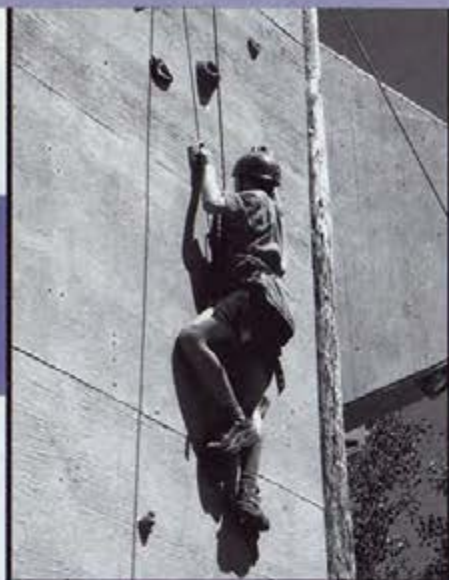

Обстріл: Перейти трасу не бути змоченими обстрілом водної рушниць ні гранатами з водою. Важливим був хист маскування та тихого просування серед природи.

Малі Змаги склалися із 12 точок. Впродовж визначеного часу, все юнацтво мало змогу брати участь у якнайбільшому числі різних малих групових та індивідуальних ігор. Усі здобуті пункти були враховані до загальних пунктів куреня.

Ноші: Змайструвати ноші, положити 'раненого' на них і перенести зазначену віддаль. (трійка).

Стінолаження: Вилізти по стіні на вершок, рукою порухати верхній знак, та злізти. (індивідуальне)

Стріляння з лука: Розставлено 5 мішень; кожний член групи мав стрілити 5 стріл. (індивідуальне)

Штафета: Бігти і передавати штафету (бальон із водою) так щоб бальон не впав і не розбився. (чwórка)

Ножиці: Поставити долішні кінці ножиць посередині 'річки' і міцно прив'язати до вершка дві довгі линви, які розтягнути по обі сторони 'річки'. (трійка)

Різання пилу: Група дістала цілу колоду, яку треба було якнайшкóріше перерізати. (парами).

Шатро: Якнайшкóріше поставити шатро. (парами)

Айнштайн: Розв'язати подане завдання. (парами)

курінні змаги

Колода-гатило: Підвісити колоду на гіляці і нею розбити надутий бальон, який при'язаний до стовбура дерева на віддалі 3 метрів. (парами)

Біг з перешкодами: Якнайшвидше перебігти трасу з перешкодами. (індивідуально)

Плавба канойкою: Якнайшвидше преплисту трасу. (трийка)

Хто знає? Якнайшвидше відповісти на 5 поданих питань про пластову організацію. (індивідуально)

Едмонтонці перемогли у відбиванні.

УВАГА!

Якщо ви є зацікавлені перевести змаги, які тут описані, ви можете одержати матеріяли які підготував пл. сен. Андрій Мончак. Прошу писати на адресу:

Kurinni Zmahy / Yunak
2199 Bloor St. W.
Toronto, ON M6S 1N2 Canada
Fax: 416-763-0185

ПЕРШЕ МІСЦЕ

Перші місця в курінних змаганнях здобули:

Юнаки
хлопці 101-го куреня ім.
Володимира Івасюка, Оттава

Юначки
10-ий курінь ім. Ольги Косач,
Торонто

Першуні одержали стрічки,
які комендантка Ліда Мірус
попричіпала на курінні
прапори першунів.

ПЕРШЕ МІСЦЕ

БАТРА ЗАКРИТТЯ ЗУСТРІЧІ

Ми почали нашу КПЗустріч Канади на відкритті шнурком від святочної брами станиці Гамільтон. Сьогодні ми закінчуємо нашу святочну ватру КПЗ2000 також шнурком.

Шнур — на перший погляд зовсім проста, звичайна, щоденна річ. Ми його використовуємо коли потрібно — замотуємо, тнемо, розмотуємо, а тоді викидаємо без великого надуму. Але для нас пластунів шнур є невід'ємною частиною нашого пластового життя. Застановімся на хвилину скільки разів ми вживали шнур на цьому таборі (тут вичислено понад 10 прикладів).

Але кінець кінцем, найважливіша річ, що шнур зв'язує на пластовому таборі — це не фізичні предмети і споруди, а нас — пластунів і пластунок з цілої Канади. Подумайте — сам ніхто стола чи брами не зв'яже. Завжди це робиться з кимсь. Шнур є символом нашої співпраці, братерства і дружби. Одна тонка нитка мало що втримає, але переплетена з другою, третьою, десятою, сотою — творить сильний і незламний шнур. Ми поодинокі пластуни разом творимо сильну, незламну живу пластову родину. Ми є шнур. Шнур — що зв'язує молоді надії, мрії, сили, енергії, знання, здібності і почуття. Шнур, що зв'язує українську громаду по цілій країні.

Візьміть ці два кусочки шнурочка, що кожен з вас приніс зі собою на ватру. Подивіться довкола себе. Виберіть одну особу, що ви запізнали і з якою затоваришували на цьому таборі чи з якою ви відновили чи поглибили старе знайомство. Дайте цій особі один із двох своїх шнурочків і візьміть один від неї.

Тепер візьміть ці два шнурочки і зв'яжіть пластовий вузол. Покладіть цей вузол в ліву кишеню однострою, під лелійкою і близько до серця. Хай цей шнурок, зв'язаний у вузол, служить вам як пам'ятка всіх тих знайомств, що ви нав'язали на цій Крайовій Пластовій Зустрічі, на оселі Авакаменж-Міно.

ст. пл. Данило Даревич (скорочено)

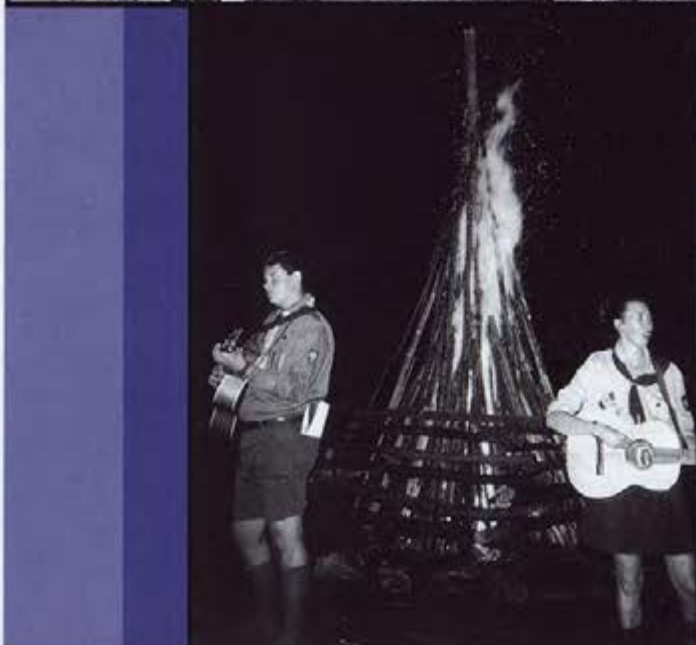

Фото: (згори) • Пантелеймон Пупчик, читав нові розділи своєї книжки "Життя в Пласті і як його оминути". Пригравав на гітарі друг Андрія Онуферко.
• Запаловання ватри в таборі учасниць
• Комендантка Ліда Мірус

Фото: (згори)
• Ватра в таборі Скобів і Вірлиць
• Ватра Закриття
• Начальний Пластун Любомир Романків загостив на останні два дні Зустрічі.

Четвер, 3-го серпня, 2000 р. почався так само як всі попередні дні на КПЗ. Ніхто не знав, що до кінця того дня, цілий статус КПЗ зовсім зміниться.

Всю почалося коли о. Андрій Онуферко з Оттави прийшов до табору розвідувачів, щоб перевести гутірку з гуртком і дав тим 12 хлопцям вибір теми. Після деякого часу, хлопці вибрали тему "Дівчата і КПЗ". Від тої теми почалася Серпнева Революція.

Перший подав ідею революції пл. роз. Андрій Лінклетер. Його ціль — з'єднання таборів розвідувачів і розвідувачок і більше вільного часу. Всі, що були на гутірці, з ним згоджувалися. Отець Андрій думав, що це тільки буде щось обмежене та несерйозне, але вже на закритті дня слово "революція" було на устах кожного розвідувача. Комендант підтабору — ст. пл. Данило Даревич — був на прогульці із своїм гуртком і повернувся аж вечером 4-го серпня, тому й не знав, що плянується революція.

5-го серпня всі гуртки розвідувачів та розвідувачок погодилися створити союз та наступного ранку, 6-го серпня, Лінклетер проголосив З'єднаний Табір Розвідувачів і Розвідувачок (З.Т.Р.Р.) Цим універсалом ціла команда обох таборів була скасована та пл. роз. Андрій Лінклетер став комендантом нового табору.

Але ще перед 6-им серпня, революція мала свою першу жертву. Під час ночі 3-го та рано 4-го серпня, пл. роз. Микола Качмар пішов до дівочого табору, щоб повідомити про свою підтримку революції. Він мав перевірити як можна буде виконати перший наказ Лінклетера: перенесення своїх шатер розвідувачами на площу табору

розвідувачок. Микола пішов сам і без шатра до дівочого табору. Комендантка табору його побачила та зголосила про водові хлоп'ячого табору. Провід дав Миколі вибір: їхати додому або залишитися, але під сталою опікою. Щоб не зректись своєї свободи, Микола Качмар пішов на добровільне заслання з КПЗ.

В очах Лінклетера і інших серпняків, Микола став героєм. Але для кожного героя мусить бути принайменше один ворог. В цьому випадку було так: година 2-га ночі. Пл. роз. Роман Дзьоба та пл. роз. Даниїл Галадза яких уважали "інтелегенцією" табору зажурилися, що їх доля буде така сама, як інтелегенції в інших революціях по світі. З тої причини, коли 6-го серпня був проголошений З.Т.Р.Р., вони втекли в діаспору. Дзьоба і Галадза зховалися в таборі учасників, який був найблищий до бувшого табору розвідувачів. На наступний день, боячись арешту і покарання, Дзьоба і Галадза перейшли до табору Скобів і Вірлиць де їх радо прийняли і обіцяли охороняти.

В між часі, комендант Лінклетер рішив з'єднати всі табори КПЗ і після своїх людей до таборів. 7-го серпня Табори Прихильників і Прихильниць з'єдналися з З.Т.Р.Р. В той сам день, Табори Учасників і Учасниць з'єдналися у Табір Учасників і Учасниць (Т.У.У.) а наступного дня, нова команда Т.У.У. рішила з'єднатися зі союзом З.Т.Р.Р. і Табором Прихильників і Прихильниць.

Одинокий табір який не приступив до союзу був Табір Скобів і Вірлиць. Під тиском Дзьоби і Галадзи, яких Лінклетер засудив як зрадників, той табір залишився суверенним. Боючись якогось насильного злучення, Табір Скобів

і Вірлиць переїхав канойками до Чародійного Острова (*Ile mystérieuse*) щоб вдержатися незалежним.

9-го серпня, у 8:00 годині рано, комендант Лінклетер проголосив Союз З'єднаних Таборів Крайової Пластової Зустрічі — С.З.Т.К.П.З. — або, за офіційним скороченням — С.З.Т. На чолі нового табору став Андрій Лінклетер, під титулом "Гетьман". Лінклетера заступник став пл. роз. Лука Петришин, під титулом "Булавний Отаман".

Нова команда С.З.Т. рішила примусово прилучити Табір Скобів і Вірлиць до С.З.Т. і проголосила, що 11-го серпня буде напад на острів. Але, сподіючись якоїсь агресивної акції пластуців С.З.Т., скоби і вірлиці збудували вежі, брами та паркан довкола острова. Щоб дати собі кращу стратегічну позицію, вночі 10-го серпня, скоби і вірлиці, під носами стійок С.З.Т., вкрали всі катапульки з табору.

Прийшов час нападу. Пластуни С.З.Т. пробували пробитися через оборону С. і В., але кожна хвиля була відбита табором С. і В. Сили С.З.Т. обложили Чародійний Острів аж до 2:00 години рано, 13-го серпня. Всі хвилі нападу на острів не вдалися, а КПЗ добігала до кінця. Велику роль в обороні острова грали катапульки, які скоби і вірлиці покрали.

13-го серпня, в 2:00 годині пополудня, приїхали автобуси відвозити додому всіх юнаків і юначок. У 2:30 Гетьман Андрій Лінклетер проголосив скасування С.З.Т.К.П.З. і в 3:00 годині офіційно закрито Крайову Пластову Зустріч 2000р. Так закінчився один з цікавіших епізодів Історії Пласту.

написав пл. роз. Роман Дзьоба,
101 курін, Оттава

Рисунок Маркіяна Микитюка

виховники

Виховники на Зустрічі були із всіх станиць Канади (і один виховник з Америки).

Деякі виховники приїхали день скоріше, щоб об-
знайомитися із тереном і перейти програму разом.

(зліва): Адріян Прухницький, Ярکو Садор-
ський, Андрея Фіголь, Оленка Сливинська

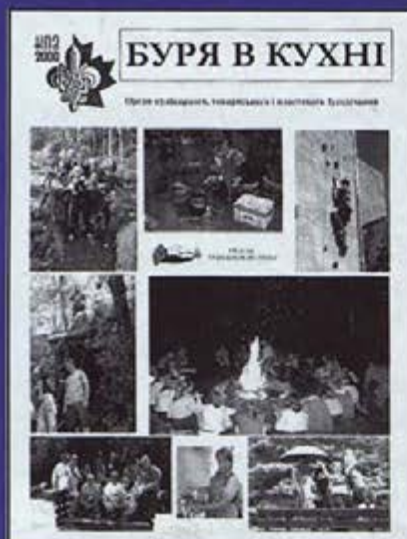
(зліва): Данило Даревич, Ма-
річка Качмар, Андрій Колос

забава

Таборовики не тільки працювали, куховарили, змагалися, мандрували — але й мали нагоду один вечір забавитися.

оноднівка

На кінець Зустрічі, всі таборовики одержали оноднівку, в якій були фото, дописи і Адресар Зустрічі. Коменданти шукають своїх таборів.

Мала місцевість Гроницке, в якій відбувся наш табір, мені дуже сподобалась. Тиша і гарні краєвиди полонили мою душу і тіло, але те все насправду оцінюється тоді, коли закінчується щось тобі гарне і миле. Табір для мене повернув спогади з минулого табору, зрештою першого у моєму житті, на якому я пізнав хто такі пластуни.

Завдаю собі не раз питання: що дав мені табір того року, а також і минулого? Для мене є справа досить ясна: щоб оцінити табори потрібно життя таборове полюбити, не зважаючи на погоду, обставини і інші перешкоди. Це є зовсім маленька і не легка праця, але коли добре прикладешся до неї, приносить велику і незабутню сатисфакцію.

Погода через цілий час таборування нас зовсім не пестила, але і не можна сказати що над нами знущалося. Сонце, яке час від часу виходило за обрієм, давало зрозуміти, що не є так погано. Дощ часто спадав з неба

щоб дати поживу всій зелені, а вітер то сильніший, то слабший своїм подувом просушував землю, щоб ми не ходили по болоті. При ватрах лунали веселі співи і крики. При вогні можна було побачити сяйво нічного царя Місяця і його підвладних зірок. І хоч щовечора хмари своїми крилами закривали ціле царство неба, це не затемнювало в мене погоди духа і веселого настрою.

Це був особливий табір, головню тим, що кожний учасник міг відкрити в собі досі незнаний йому талант, або вдосконалити той, про який вже знав. Всі позитивні досягнення на таборі дали мені зрозуміти як багато можна досягнути разом тим людям, які пару днів тому ще себе не знали. Помилки і недосконалості навчають чого не вільно повторювати. Дуже мене тішить не тільки те, що я був у провіді табору, а також те, що міг зі себе щось дати іншим і від других багато навчитись. Дякую Богові, що зволив збагатити мене новим переживанням.

бр. Антоній-Руслан Марцишак

Прибувши на табір я була приємно вражена від побаченого: палатки розкладені, їда зварена, все вже готове і лиш відпочивати. Це був мистецький табір, на який я зголосилась в останню хвилину. Але я не пожаліла.

На наступний день було, традиційне для кожного табору, відкриття табору. Після цього, в наступні дні, почалося найцікавіше: ми малювали ікони, розмальовували пляшки, робили браслети з бісеру, готували виставу "Малий принц", вчилися правильно співати, робили ляльки, плавали на каяках, танцювали середньовічні танці, пізнавали історію мистецтва Риму і Греції. Все це показало мені, що до цього всього в мене є хоч крихта таланту.

Щодо малювання ікон, то я дуже задоволена, що почала цю справу. На самому початку, я думала, що ця ікона в мене не вийде взагалі, бо я не вмію малювати, але за допомогою магічної сили фарб, в мене вийшла чудова ікона.

Хочу зауважити, що мали прекрасну булаву. Як кажуть: "Батьків не обирають". Так само це стосується і булав. Але, нащастя, в нас вона незрівнянна. Оскільки табір у нас

міжкrajовий, то булава у нас міжкrajова: подруга Олександра з Парижу, друг Анатолій, подружки Аня і Ірина з України, подружки Софія, Адріана і Дарка з Польщі.

Мабуть до кінця життя не забуду поїздки до Святої Липки. Незабутні враження про костел залишаться в моїй пам'яті назавжди. Могутня сила органу заставила дерев'яних скульптур рухатися! Там я назгядку купила чудового, милого ангелика, який завжди нагадуватиме мені про неабиякий табір і прекрасну Святу Липку в Польщі.

Кожну ніч дві особи з чергового гуртка мали нічну стійку. Інколи це допомагало бачити світ в яскравих кольорах. Коли я стояла на стійці з 4:00 до 7:00, то вперше побачила схід сонця. Це була фантастична картина. На наступній стійці, я зуміла відчувати чар природи. Як кажуть "Краси очима не побачиш". І це правда.

Взагалі, я просто в захваті від мистецького табору. Хочу подякувати нашій булаві за так красно проведений табір. 20.07.2000 р. — Галина Черленюк, Україна

Фото: (зліва) Малювання ікон; Ляльки і актори "Малого принца".

“Чувай” — таке гасло-привітання було часто чути на світовому злеті польського гарцерства, що відбувався з 3 по 12 серпня 2000 року недалеко міста Гнезно, розташованого на західних землях Польщі. Злет, що проводиться кожних п'ять років, цього разу прийняв 9,000 гарцерів та 1,000 гостей з різних країн світу, зокрема з Німеччини, Італії, Англії, США, Чехії, Швеції, Литви, Латвії, Франції, Японії та з інших держав.

Делегація з України була представлена Пластом. Десять пластунів та пластунок представляли нашу організацію та Україну на цьогорічному злеті. Наметове містечко було розбите на 17 підтаборів, так званих гнізд. Ми належали до гнізда Любельського де, крім нас, були ще і англійці.

Злет розпочався офіційним відкриттям, на яке завітав президент Польщі Олександр Квасневський. Щодо програми злету, то вона була насиченою, різноманітною та цікавою. У день проводились заняття: перша допомога, картографія, спортові змаги, тощо. Були навіть заняття з танців та манер доброї поведінки. Також можна було політати на літаку.

Вечорами молодь забавлялась, відвідувала концерти,

спілкувалась та приємно проводила час за чашкою кави у кафе.

У місті Гнезно на площі святого Войцеха відбулась урочиста літургія. У цей день невелике містечко, доречі перша столиця Польщі, заповнило близько 10,000 одягнутих у строї скаутів. Побачити людей у цивільному одязі було рідкісно. Після закінчення літургії, скаути пішли вулицями міста до воріт тисячоліття перехід крізь які означав вступ у третє тисячоліття. Після цього відбувся скаутський ярмарок та святковий концерт.

“Моя батьківщина” — культурна акція, де кожна іноземна делегація мала свій виступ. Наш мистецький виступ та пісня “Ой гей то сіно стоїть” у виконанні Андрія Винницького були сприйняті “на ура”. Під кінець злету відбулось грандіозна акція-буття рекорду Гінеса з виконання національного польського танцю полонезу у парах. 2421 пар або 4842 осіб протягом години танцювали полонеза.

А найбільше мені запам'яталось тепло, дружня та невимушена атмосфера, що панувала на злеті.

ст. пл. Олександр Федорків.

П.С. Приємно бачити, коли скаутський рух і такі акції відбуваються за підтримкою держави.

Фото ст. 40: Пластуни з гарцерами гнізда Томашова Любельського в м. Гнезно.
 Фото ст. 41 (згори, зліва): ст. пл. Василь Рудик з друзями-гарцерами; Подарунок від
 пластунів для гарцерки Касі; Польський скаут; Зустріч з скавтами Японії; Пластуни
 і гарцери на відвідинах міста; ст. пл. вір. Ярина Меренет з подрутою гарцеркою.

Пластуємо ми в Запоріжжі ще з 1993 р.б. Намагаємося по можливості відбувати за літо хоч один пластовий табір. Були вже на таборах у Карпатах, під Тернополем, а от цього літа — поїхали до Маріуполя (це на Азовському морі) Донецької області. Пластунів із Запоріжжя було семеро, переважно з гуртка *Леопарди*. Маємо деякі надбання: двоє хлопців були іменовані прихильниками (Олег Потужний та Максим Кушніров), пл. прих. Валерія Прокіпчук стала першункою, а Артур Коломієць був заприсяженим. Висилаю до Юнака допис гурткового гуртка *Леопарди*, пл. уч. Артура Коломієця, а також кілька знімків з табору "Кальмінська паланка" (Кальміус — річка в Маріуполі).

ст. пл. Олена Чумак, станична, Запоріжжя

Цього літа я поїхав до пластового табору до Маріуполя. Мені було там дуже цікаво. У 7:00 у нас було вставання, потім сніданок. Там проводилися різні теренові ігри, змаги. У 20.00 у нас була ватра. На ватрі розповідали багато цікавих історій, були ігри. У 23.00 була нічна тиша. З 24:00 — чергування. Також ми ходили на купіль. На цьому таборі я здав першу пробу і багато вмілостей. Мені дуже сподобалось на цьому таборі, а особливо, коли мене заприсягли. Мені дуже не хотілося повертатись додому.

пл. уч. Артур Коломієць, 14 років, гурток *Леопарди*, станиця Запоріжжя

степовий вітер

Степовий вітер — Табір східного регіону України, який має статус крайового табору. Для крайових таборів в Україні є особливі вимоги і пл. сен. Сергій Летенко (станція Краматорськ) хотів створити зразковий табір для сходу, так як досвід таборування в цьому регіоні є малий. На крайовий табір можуть зголошуватися пластуни із цілої України. Друг Сергій дістав досвід у проведенні крайових таборів таких як Золота Булава і робить все, щоб табір Степовий Вітер проводився на високому рівні.

Сергій Летенко

Про табір Степовий Вітер

Далека дорога на схід, на Луганськ,
Остання зупинка у місті Слов'янськ,
Вагон сколигнувся і стрімко помчав,
Назустріч пригодам, мрій і бажань.

Далека дорога де степ та вітри,
В широкі простори, пшеничні лани.
Де славні традиції, де вольність гуляла,
За віру, за славу, козаки воювали.

Далека дорога у край привела
Де крейдна флора, як сніжна гора.
Там Сіверський Донець, спокійна ріка
В її обіймах вона пролягла.

Далека дорога нас привела,
На табір пластовий. Вже втоми нема.
Тут друзі, тут радість, позаду усе,
Тут табір красивий, тут табір СВ.

Наталка Стурпікова, Харківщина

Святкування Івана Купала

пл. пр. Юля Артемова,
Білі Троянди,
Краматорськ

Село Сприня, Самбірського району, славне місце в політичній історії України. Саме там, в 1944-му році відбувся збір організацій, які в той час змагалися за незалежність України і які об'єдналися в Українську Головну Визвольну Раду (УГВР).

Від 12 до 23 липня ц.р. там розташовано спільний табір кількох молодіжних організацій, між якими були Пласт, Молода Просвіта, Козацтво і СУМ. Юнацтво таборувало в наметах у 7-ми підборах; новацтво жило на базі "Прикарпаття". Кожен підтабір мав свою програму, а спільні були: спортовий день, день інтелектуальних ігор та забав, спільне святкування 56-ліття УГВР, Служба Божа і крас-знавча мандрівка.

На тереновому змагу було 10 пунктів на яких командам давалося різноманітні інтелектуальні завдання. В обіг була впроваджена спеціальна валюта "яввігра". На кожному пункті команди отримували бали (точки) які дорівнювалися кількості яввігрів. Після обіду почалися атракціони. Кожен курінь пропонував щось своє: дівчата — малювали нігті, заплітали косички, робили масаж; хлопці пропонували гойдалки, стільбу з лука. А ввечері на всіх чекала ватра, на якій відбувся грандіозний атракціон. Було оголошено команду переможця теренового змагу. Це були славні дівчата-степанівни.

Закінчилася ватра традиційною пісню "Сіріли у сумерку..." та спаленням всіх грошей на загальному вогнищі. Завершився табір прощєю в Зарваниці — відзначенням ювілейного 2000 року.

Марта Гайворонська

Всі фото Богдана Яцишина

Підтабір куреня ім. Івана Сірка.

Підтабір куреня ім. Романа Купчинського

Теренова гра в підтаборі Орликів.

Дівчата з куреня ім. Зеновії Франко.

Новаки – коали тримаються дерева.

Мандрівка довкола світу із сестричкою Софійкою Нагірною.

лавурда

Доброю традицією Самбірської пластової станиці стає проведення літнього таборування у місцях, тісно пов'язаних з історією осередку. Цього ж року, літній табір було проведено в урочищі Лавурда, Старосамбірського району. В околицях села, у 1930 році, самбірчани розпочали будівництво пластової оселі. Це був один з чотирьох новобудованих таборових осередків у Галичині. Та задум не вдалося здійснити через заборону Пласту 26 вересня того року. Отож, пластуни повернулися туди через 70 років. Зголосилися на табір пластуни із різних міст; було близько 80 пластунів з 12 до 22 липня у таборі в Левурді. Окрім інструктажів картографії, першої допомоги, самозарядності, мандрівництва, табірництва, бесід на духовні теми, занять з психології, акторства—виховну програму було доповнено іншими цікавими заходами, серед них — спортивні змагання. Учасники табору мали нагоду запізнатися з маловідомими у нас американським футболі і фрізбі. Не обійшлося без традиційних: веселого спортивного змагу, екологічної теренової гри і нічного алярму. А ось декілька відгуків самих таборовиків (пл. сен. Юрій Леськів):

"Цей табір мені запам'ятається на довго. Найбільше мені сподобалися відносини між учасниками табору, у якому дуже весело і цікаво. Особливими були вечірні ватри" пл. розв. Тетяна Дамобитюк

"Табір Лавурда 2000 сподобався мені особливо. Він був необхідним для кожного з нас. Він допоміг віднайти нам себе, розвинути свої вміння. Я познайомилася із багатьма друзями з інших міст, а ще — зміцніла не лише фізично а й духовно". пл. уч. Наталія Цимбрило

"На таборі я дізналася багато цікавого, нового і хоча погода була не дуже доброю, падав дощ, я вважаю що це на краще. Адже ми навчилися давати собі раду у складних умовах. Саме це загартує дух і характер." пл. уч. Марія Андрішин

"Табір дуже сподобався мені чудовими краєвидами, гарними ватрами, добрими інструкторами. Це один з найкращих таборів, у яких мені доводилося брати участь." пл. уч. Богдан Подолець

Учасники табору в Лавурді.

Пластуни і польські скавти (гарцери) України відвідують українську флоту під час спільного таборування на Криму
(Вгорі): Голова КПС України, ст. пл. Андрій Гарматій, вручає золоту лілейку Міністру Оборони України.
(Зліва): Пластуни, гарцери і моряки.
(Внизу, зліва) ст. пл. Андрій Гарматій із провідником польських гарцерів в Україні.
(Внизу, з права) Пластуни, гарцери і моряки
(Внизу) Флагман українського флоту.

Всі фото Богдана Яцишина

Щира дружба — запорука тривалого миру.

Історія в своїй величині і незрозумілості поєднювала і порізнявала багато народів. Сусідські війни поглинули в свою безодню багато людських існувань. Ніхто не був певний чи сьогоднішній товариш завтра не буде твоїм ворогом.

Народи польський і український мали багато взаємів і упадків в своїх відносинах. Задразнення виникали на різних просторах. Об'єктивно оцінюючи це, не можемо оскаржити чи оправдовувати жодного з них. Кожен з цих народів дбав про своє благополуччя. Дороги до реалізації цілей були різні, але не над цим сьогодні ми хочемо зупинитись.

Історія це не тільки війни, це також довгі літа миру, доброти, доброзичливості. Такі моменти в існуванні українського і польського народів не були рідкістю. Цей час зміцнював кожного, був відповідним для розвитку і розквіту. Народи утверджували фундамент етнічності, буду-

вали, з перспективами дивились вперед. Тому кожна держава старалась що саме такий час для свого народу. Досвідчені багатьма роками непокою, люди народів українського і польського вирішили, в серцях молодого покоління, від дитячих років, закріплювати приязнь, доброзичливість, сердечність, опираючись на випробуваній системі виховання, яким являється скаутинг. Президенти обох держав вирішили провадити, в мальовничих містах своїх країн, сильні скаутські табори. Ідея ця відразу була поставлена на високому рівні реалізації. Національні скаутські організації обох народів повстали в тих самих роках, розвиток їх був подібний. Пригнічені комуністичним режимом, в повній красі здолали відродитись лише десять років тому.

Сьогодні представники українського і польського скаутингу вже після першого спільного табору, який відбувся в Криму і пройшов під гаслом "Щира дружба — запорука тривалого миру."

Являючись його учасником і будучи членом Гарцерства Польського на Україні, скажу, що цей табір був незвичайний. Його головна ціль — з'єднувати молодь щирою дружбою між польськими гарцерами на Україні а пластунами — була досягнута. На цьому таборі ми мали змогу побачити універсальну формулу Бі-Пі якою він хотів зробити світ більш привітливим, веселішим та приязним.

В моментах коли, не зважаючи на походження, на мову якою розмовляє

твій товариш, лиш відчуваючи приязну атмосферу яка тебе оточує, ламались всі бар'єри. Запамятались приємні жарти, тихі усміхи і добрі вчинки незнамого тихого приятеля. Серед нас лунала тиха пісня зірок, вітру, природи. Ніхто її не тлумачив, вона була зрозуміла для всіх, вселяючи в душі молодих людей спокій і безпеку, поривала і з'єднувала співи скаутських душ в одну могутню пісню миру.

Такі табори лишають за собою деякі організаційні бажання на майбутнє. Це, передусім, цілком скаутський тон, опертий не тільки на екскурсіях, відвідинах цікавих місць чи просто відпочинку, а спільних забавах, ривалізаціях, де в труднощах відкриваються людські душі і зав'язуються тісні зв'язки.

Зі щирою вдячністю споглядаю в сторону пластової старшини яка, резигнуючи зі своїх місць, запросила репрезентацію Гарцерства Польського на Україні. Дякую!

Ми, існуючи вже п'ять років, рідко на своєму шляху зустрічали братню організацію. Сподіваюсь після цього табору, уміцнені тісною приязню, будемо частіше себе бачити на спільних заходах організованих обидвома сторонами. Нехай наша дружба відіб'ється яскравим світлом на дорозі будови молоді держави і свідомості нового покоління.

Чувай!

Михайло Данилко, гарцер

Літ^О₂₀₀₀